

40 DANA ZA ŽIVOT

5. dan, 9. 3. 2025.

Nakana:

Molimo za prijatelje i obitelji svih trudnica.

Sveto pismo:

Kad su njezini susjedi i rođaci čuli da joj Gospodin obilno iskaza dobrotu, radovahu se s njome. (Lk 1, 58)

Razmatranje:

Dana 9. 1. u 9:08 sati s 950 g i 38 cm udahnulo sam zrak i ugledao ovaj svijet. Mama i tata su mi dali ime Petar Šimun jer su vjerovali da ću biti čvrst kao stijena i da će me upoznati kao odraslu osobu. Doktori su me reanimirali i intubirali, a i brzo sam dobio maskicu za kisik. Kako sam još krhak i malen, smjestili su me u inkubator, daleko od mame. Kršten sam drugi dan svoga života, u nedjelju na Krštenje Gospodinovo. Krstio me fra Antonio Lovrić, a kuma je bila medicinska sestra. Na mom krštenju nije smio biti nitko od mojih bližnjih. Mama mi je često dolazila, kad bi joj to dopustili u danu. Nosila mi je izdojeno mlijeko koje su doktori i medicinske sestre u početku pomno spremali jer moja crijeva nisu još bila spremna papati ga. Jeo sam kaloričnu infuziju na venu. To mi se nije sviđalo, više nisam dobivao finu hranu preko pupčane vrpce, ali nakon pet dana probao sam mamino mlijeko na sondu što sam odmah povratio. Nedostajala mi je majčina toplina. I njezini otkucaji srca, ali kada mi je došla u posjetu, osjećao sam mir. Tada sam joj puno pričao sve što je propustila dok sam je čekao. Mama mi je pjevala, pričala mi je da ću biti veliki čovjek kad odrastem, da ću je prerasti, a kad dođem doma da ću raditi nered po kući s bratom. Mazila me je i to mi je godilo. Nekoliko dana sam se sunčao, pa sam imao vježbice disanja. Moja pluća još nisu bila spremna za to, ali doktori su htjeli da se ne ulijenim previše. Mama mi je govorila da mi bolje stoji plava kapica za NCPAP koji mi je pomogao regulirati tlakove u plućima. Nekad sam čuo i brata i tatu na onom čudnom uređaju. Volio sam se gibati u inkubatoru, doktorica je rekla da me je bilo po čitavom inkubatoru. Nedostajala mi je majčina utroba i sloboda kretanja u njoj. Nikako nisam mogao dokučiti gdje se nalazim. Ovdje je svakoga jutro bilo užurbano. Mnoštvo odraslih nepoznatih glasova oko mene, puno dodira, ajoj! Boli! Ubod u ruku, ubod u nogu, i tako svakoga jutro. Tješili su me mamin ili tatin dolazak i nježni dodiri, njihove tople riječi, pjesma i molitva. Često me je mama držala za ručicu, pa sam je stisnuo, a u rastanku sam dobio puno poljubaca i blagoslov. Molili smo se mom anđelu čuvaru koji je stajao uz moju plastičnu kutiju koja je tada bila moj dom. Zauvijek ću u srcu pamtit taj sjajni lik nebeskog bića. Mama i tata su ga svaki dan zazivali da mi pomaže. Iako su mi roditelji i blizina majke silno nedostajali, bio sam hrabar, imao sam veliku snagu izdržati velike bolove, zahvaljujući svom anđelu čuvaru i mojoj mami i tati koji nisu odustajali od mene. Posebno mi je bilo kad bi došao tata, to je bilo malo rjeđe, jer kako je tata

govorio, mama mu nije dopustila da dolazi češće. Nisam se bunio. O, njegove riječi shvaćao sam ozbiljno. Govorio mi je da budem jak i snažan, da se ne predam, a kad ti to tata kaže, onda se to i mora poslušati. Često je spominjao našeg Nebeskog Oca, i da On ne odustaje od mene pa neće ni moj tata. Tata je nekad plakao, bilo mu je žao što sam tako dugo sam i odvojen od njih. Nedostajao mi je glas mog starijeg brata, njegovi osmijesi i poljupci o majčin trbuh. Siguran sam da neću dugo ovdje ostati, i da ću se uz pomoć Majke Božje čije ime roditelji tako često zazivaju, brzo izvući odavde. Brzo sam zaboravio onu plastiku i zvukove nekih aparata nakon nekoliko, doktori to zovu operacija, ali za mene jako velikih bolova na trbuhu. Ne volim se toga prisjećati, ali želim ti reći da sam brzo došao u mamino naručje i od nje se nisam odvajao do prvih pogoršanja s mojim zdravljem. Tješilo me to da sam prvi puta počeo sam sisati mamino toplo mlijeko iz bočice. U početku mi je bilo teško jer sam imao problema s plućima, ali kasnije sam dobro uvježbao. Jednog popodneva sam prestao disati, moje srce se zaustavilo. Vidio sam tada sv. Antuna i prekrasno dijete Isusa, koji mi je rekao da ću se brzo vratiti mami. Ne znam što se tada dogodilo, no brzo su me doktori stresli i ja sam ponovno disao uz kanile. Mama je jako plakala. To odvajanje je jako rastuživala moju mamu i bio sam hrabar da ponovno budemo zajedno i razveselim je. Tako je i bilo. Iako nismo još bili doma, nisam čuo ni vidio svoga brata, uz mamu mi je sve bilo lakše. Ponekad sam puno vremena bio i s tatom. Tata je imao dobre šale. Obožavao sam njegove smiješne face. Prolazili su dani, a ja sam sve više rastao i shvaćao. Bog mi je dao život i toliko se ljudi radovalo oko mene. Radovao sam se i ja u svome srcu i počeo prihvaćati prvu hranu na usta osim maminog mlijeka. Bila je jako ukusna, a mama je bila zadovoljna. Jedino što me jako ljutilo su vježbice, mama je u tome bila uporna, iako sam se ljutio, nije odustajala od toga, a ja sam protestirao, i dalje ne znam zašto joj je to bilo toliko važno. Pozdravili smo se s dragim sestrama i doktoricom i došli doma. Ondje je sve bilo tako lijepo, a moj stariji brat me nije prestao drepati, tepati mi i pjevati. Morat ću se naviknuti na novi režim, valjda je to dom? Moja životna avantura tek počinje, a vidi što sam sve prošao!

Molitva:

Spomeni se, o predobrostiva Djevice Marijo, kako se nije nikada čulo da si ikoga zapustila koji se k tebi u zaštitu utekao, tvoju pomoć zatražio i tvoj zagovor zamolio. Ovim pouzdanjem obodren utječem se i ja k tebi, Djevice djevice. K tebi, Majko, dolazim; pred tobom, eto, stojim ja, grješnik, i uzdišem: „nemoj, Majko vječne Riječi, prezreti mojih riječi, nego ih milostivo poslušaj i usliši.” Amen.